

LXI.

VĚ-MĚ kǐ sūis Roē dĕ lǎ tĕrr' oð řichĕ sĕin, moē kǐ lĕ siel moē kǐ lǎ mĕr āfĕrmī :
Mĕs nĕ mĕ krĕiŋ tĕl kĕ jĕ sūis sī tŭ mĕ voēs bārbĕ sǐ lōŋkĕ pōrtĕr :
Kānt mĕ sārās nĕ dĕ sĕ tāns κ'ānkōr' Ānāŋkĕ rĕŋoēt.

Lōrs tĕtĕ choz' oðběi soēt ā sōn vēt,

5 Tĕt sĕ kǐ vīt trāvĕrsānt

Lĕ kâos

Ě l'ĕr krānd.

Dōnk dĕ Vĕnūs nĕ sūi-nĕ,

ōrĕ κ'Āmĕr vî tĕvōlānt nōmĕ-sōē.

10 Rĕŋĕr ā kōntrĕintĕ nĕ dĕrd', ĕins mĕnĕ tĕt dĕ dĕsĕr

Ā-mĕ sĕdĕr tĕrr' ě lĕ fōns krĕs dĕ lǎ mĕr, voĕrĕ l'ōlīnpĕ dĕ-diĕs

Dōnt jĕ tĕrĕ l'ānpĕrĕ viĕt m'āprōpriānt l'ōtōritĕ pĕr dĕsŭr ĕs kōmāndĕr.

FIN DU II. LIVRE

DE-CHANSONĚTES.